

Sygn. akt: I C 1005/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyl-Sporysz
Protokolant:	Daria Chróstowska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Chojnicach

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. S. (1) na rzecz powódki K. G. kwotę 16.087,22 zł (szesnaście tysięcy osiemdziesiąt siedem i 22/100 złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty przy czym za okres od 1 stycznia 2016 r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego M. S. (1) na rzecz powoda K. G. kwotę 865,77 zł (osiemset sześćdziesiąt pięć i 77/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Chojnicach kwotę 804,52 zł (osiemset cztery i 52/100 złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt: I C 1005/15

UZASADNIENIE

Powódka K. G. domagała się zasądzenia od pozwanego M. S. (2) kwoty 44.908 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.05.2015r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała,

iż z pozwanym pozostawała do 05.11.2009r. w związku małżeńskim, w trakcie którego strony zawarły szereg umów kredytowych i pożyczkowych. Środki z tych umów przeznaczone były na bieżące potrzeby rodziny, w tym remonty, zakup samochodu i innych rzeczy ruchomych. Umowy zawierane były przez powódkę za zgodą pozwanego. Problemy finansowe spowodowały zadłużenia, co determinowało zaciąganie kredytów na poczet spłat innych zobowiązań. Strony posiadały także inne zadłużenia w tym w spółdzielni mieszkaniowej. Powódka wskazała także, iż problemy finansowe wynikały z niepodejmowania zatrudnienia przez pozwanego. Po rozwiązaniu związku małżeńskiego K. G. na spłatę wspólnych długów wydatkowała kwotę 89.816,07 zł zaś połowę z tej kwoty dochodzi obecnie tytułem regresu (k. 2-6).

Postanowieniem z 18.09.2015r. powódka została zwolniona od kosztów sądowych

w całości (k. 28).

W sprzeciwie od wydanego w dniu 21.10.2015r. w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, pozwany M. S. (1) domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki kosztów procesu. Wskazał, że kredyty powódka zaciągała – poza kredytem na kwotę 2.800 zł – bez jego zgody i otrzymane środki wydawała na własne potrzeby. Zakwestionował niepodejmowanie zatrudnienia, jak również finansowanie remontów i zakupów rzeczy z zaciąganych kredytów (k. 31, 32-33).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

K. S. (rodowe i obecne nazwisko G.) i M. S. (1) w dniu 31.12.1985r. zawarli związek małżeński, w którym przez cały okres jego trwania obowiązywał ustrój majątkowej małżeńskiej wspólności ustawowej. Małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z 05.11.2009r. Wyrok uprawomocnił się dnia 09.12.2009r.

/ **bezsporne** , nadto **dowód** : wyrok SO Słupsk (k. 18)/

K. S. (G.) 07.05.1992r. otrzymała przydział lokalu mieszkalnego w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. i zamieszkała wspólnie z mężem przy ul. (...) w C.. Pozwany był osobą uprawnioną do zamieszkiwania w tym lokalu. W celu uzupełnienia wkładu mieszkaniowego naliczono powódce opłatę w kwocie (przed denominacją) 5.353.828 zł. Lokal oddany był w stanie surowym.

/ **dowód** : przydział do lokalu mieszkalnego (k. 44), zawiadomienie (k. 45), wpłaty (k. 46-47), umowa (k. 49)/

Sąd Okręgowy w Słupsku, orzekając rozwód, ustalił sposób korzystania z w/w mieszkania przez małż. S., w ten sposób, że powódka miała zajmować większy pokój, pozwany mniejszy. Oboje byli uprawnieni do korzystania z pozostałych pomieszczeń.

/ **dowód** : wyrok SO Słupsk (k. 18)/

Lokal ten strony zajmowały do 2014r., tj. do czasu orzeczenia eksmisji, będącej skutkiem zaległości w opłatach czynszowych. K. S. wykluczona została z członkostwa w spółdzielni w dniu 24.02.2000r.

Celem spłaty zobowiązań wobec spółdzielni (...) zaciągnęła, za zgodą i wiedzą pozwanego, kredyt w (...) im. (...) z K. na kwotę 16.000 zł.

/ **dowód** : wezwania do zapłaty (k. 50, 51, 52, 53, 57-60), uchwała (k. 54), pisma spółdzielni (k. 55-56); zeznania powódki K. G. (k. 157-160)/

Strony posiadały do 28.06.2011r. wspólny rachunek bankowy w Banku (...) S.A. w W..

/ **bezsporne** /

W dniu 05.08.2008r. K. S. za pisemną zgodą M. S. (1) zawarła umowę pożyczki na łączną kwotę 26.355 zł, płatną w 60 ratach w Banku (...) z siedzibą w W..

/ **dowód** : umowa limitu (k. 20)/

Pożyczka ta zaciągnięta była na spłatę innych zobowiązań, które na dzień 04.08.2008r. wynikały z należności:

- kredytu nr (...) w (...) 825 zł,

- kredytu nr (...) w Millennium Bank – 9573 zł,
- kredytu nr (...) w (...) 419 zł,
- kredytu nr (...) w Millennium Bank – 5992 zł
- kredytu nr (...) w (...) 3378 zł,
- kredytu nr (...) – 1234 zł.

Wiedzę o w/w zadłużeniach posiadał pozwany, składając podpis pod oświadczeniem Banku.

Pożyczka ta w latach 2009-2013 została spłacona w ogólnej kwocie 32.887,72 zł.

/ **dowód** : wykaz wpłat (k. 19), umowa pożyczki (k. 19), zaświadczenie ws. zadłużeń (k. 19), wykaz wpłat (k. 19)/

Wcześniej, bo w dniu 18.05.2007r. strony zawarły z Bankiem (...) umowę limitu na koncie osobistym o numerze (...) oraz umowy karty kredytowej o nr (...). Wg stanu na 14.03.2011r. zadłużenie z pierwszej umowy wynosiło łącznie 3.007,29 zł, a z drugiej 3.124,93 zł.

Powódka zawarła także umowy z tym bankiem w styczniu 2009r. i na dzień 14.03.2011r. aktualne było zadłużenie w tym banku z:

- umowy pożyczki o nr (...) na kwotę 2.024,13 zł,
- umowy pożyczki o nr (...), na kwotę 5.397,65 zł,
- umowy pożyczki nr (...) na kwotę 18.144,60 zł.

Wobec niemożności ich spłat, K. S. zawierała porozumienia z bankiem. Pożyczki w tym banku zaciągnięte były na cele spłat zaległości w spółdzielni mieszkaniowej. Te ostatnie wynosiły ogółem kwotę 30.000 zł, którą w listopadzie 2014r. powódka uiściła.

Ugody zawierane z bankiem, które miały miejsce po uprawomocnieniu wyroku rozwodowego, powódka zawierała osobiście, bez udziału pozwanego.

Powódka dokonała spłat na poczet w/w zadłużeń.

/ **dowód** : potwierdzenia wpłat (k. 19, 21-26), porozumienia (k. 20), wniosek o zamknięcie rachunku (k. 20), ugody (k. 21), informacja o kredycie (k. 21), umowa karty kredytowej (k. 21), dokumentacja wcześniejszej spłaty pożyczki (k. 21, 22), umowa kredytu konsumpcyjnego (k. 22), informacja o kredycie (k. 22), ugoda (k. 22), umowa szybkiej pożyczki (k. 23), informacja o kredycie (k. 23), ugoda (k. 23), dyspozycja spłaty (k. 23), ugoda (k. 24), umowa pożyczki (k. 24), dyspozycja spłaty (k. 24), informacja o kredycie (k. 24), umowa pożyczki (k. 25), informacja o kredycie (k. 25), dyspozycja spłaty (k. 25), ugoda (k. 25)/

Powyższe zobowiązania zawierane były przez K. S., jako głównego pożyczkobiorcę (kredytobiorcę), albowiem pozwany nie posiadał stałego zatrudnienia, co skutkowało brakiem zdolności kredytowej. Miał on świadomość zaciąganych zobowiązań, wyrażał na nie zgodę i wspólnie z powódką gospodarował otrzymywanymi środkami. Środki te przeznaczone były na remonty w mieszkaniu, zakup sprzętów RTV i AGD, zakup mebli, zakup samochodu, garażu.

/ **dowód** : faktury i rachunki (k. 61-108); zeznania świadków: M. L. (k. 111), P. O. (k. 111-112), D. O. (k. 132-133), A. Z. (k. 142), C. M. (k. 142-143), H. G. (k. 157); zeznania powódki K. G. (k. 157-160), zeznania pozwanego M. S. (1) (k. 160)/

Strony posiadały także zadłużenia u innych osób – znajomych i rodziny.

/ **dowód** : zeznania powódki K. G. (k. 157-160)/

Pozwany podejmował pracę jako kierowca (...) od 1985r., następnie jako kierowca pogotowia ratunkowego w latach 1987-1999, później przez kilka miesięcy w roku 1999 jako kierowca transportu sanitarnego. Następnie podejmował zatrudnienie na podstawie umowy

o pracę w okresie 01. (...) -15.03.2003, potem pod koniec roku przez okres niespełna dwóch miesięcy w Biurze (...). W 2005 roku na podstawie umowy zlecenia podejmował czynności w (...), a następnie, po przerwie w zatrudnieniu, w okresie 10.04.2006-30.06.2012r. w Przedsiębiorstwie (...) w C..

/ **dowód** : zaświadczenia o zatrudnieniu pozwanego (k. 146-150), zeznania świadków: M. L. (k. 111), D. O. (k. 132-133), A. Z. (k. 142), C. M. (k. 142-143), H. G. (k. 157); zeznania powódki K. G. (k. 157-160), zeznania pozwanego M. S. (1) (k. 160)/

W trakcie wspólnego zamieszkiwania już po rozwiązaniu małżeństwa w lokalu przy ul. (...). (...) powstało zadłużenie wobec (...) sp. z o.o. SKA w C. na ogólną kwotę 1.894,44 zł, obejmującą okres 14.01.2010-15.12.2010r. Obie strony zajmowały w tym okresie wspólnie w/w lokal. Opłaty z tego tytułu uiściła powódka.

/ **dowód** : rozliczenie (k. 27), zeznania powódki K. G. (k. 157-160), zeznania pozwanego M. S. (1) (k. 160)/

Strony posiadały nadto od 2000r. garaż, co wiązało się z opłatami za użytkowanie wieczyste gruntu. Od uprawomocnienia się wyroku rozwodowego opłaty te w łącznej kwocie 280 zł uiściła powódka.

/ **dowód** : rozliczenie (k. 27); zeznania powódki K. G. (k. 157-160), zeznania pozwanego M. S. (1) (k. 160)/

Pismem z 19.03.2015r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 44.160,27 zł w nieprzekraczalnym terminie do 20.05.2015r. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu.

/ **dowód** : korespondencja stron (k. 9-11)/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie częściowo.

Powyższe okoliczności między stronami były częściowo bezsporne, nadto dowodzone były dokumentami i zeznaniami świadków oraz stron, które w ocenie Sądu tworzyły spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Nie zawierały informacji sprzecznych bądź wzajemnie się wykluczających. W ocenie Sądu brak było podstaw, które uzasadniałyby odmowę przyznania tymże dowodom – we wskazanym wyżej zakresie – waloru wiarygodności. Sąd przy tym nie dostrzegł z urzędu żadnych okoliczności, które dowody te mogłyby podważać skutkiem czego uznał je za wiarygodne i wyczerpujące, a tym samym miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: M. L. (k. 111), D. O. (k. 132-133), A. Z. (k. 142), C. M. (k. 142-143), H. G. (k. 157); zeznania powódki K. G. (k. 157-160), a także częściowo zeznania świadka P. O. (k. 111-112) i zeznania pozwanego M. S. (1) (k. 160). Zeznania tych osób – w zakresie objętym ustaleniami faktycznymi – były jasne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się dopełniały, a nadto znajdowały uzupełnienie

i korespondencję w zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach. Wiarygodności zeznań powołanych w sprawie świadków nie umniejszała niepamięć co do niektórych okoliczności tudzież brak precyzyjnego ich wskazania, albowiem z uwagi na upływ czasu braki wiedzy

w tym przedmiocie są logiczną konsekwencją jego upływu. Nie pojawiły się przy tym okoliczności, dla których Sąd miałby uznać, iż osoby te świadczą nieprawdę. Każdy

ze świadków z wyłączeniem P. O. wskazywał na okoliczność zaciągania kredytów przez strony i ich wiedzy o stanie zadłużenia, jak również o przeznaczeniu tychże kwot, w szczególności na spłatę spirali zobowiązań oraz remontów i wyposażenia mieszkania. W szczególności wskazała to siostra pozwanego, podając iż strony zaciągały kredyty

i remontowały mieszkanie, zaś o tym ostatnim, co także wynika z dokumentacji jak na k. 108 dokonywał brat powódki. Co prawda żadna z tych osób nie miała pełnej wiedzy w zakresie kwot zobowiązań stron, zaś niekwestionowanie przyznawali, iż strony środki zgromadzone tytułem w/w umów gospodarowały wspólnie. Świadkowie ci także spólnie zeznawali

o czasokresie pozostawania bez pracy pozwanego, co konstatuje zasadność zaciągania umów przez powódkę. Co prawda, jak wynika z dokumentacji sprawy, okresy te nie zawierały ciągu trzech lat, o tyle nie ulega wątpliwości, iż związanie pozwanego w ramach pracy umowami zlecenia wykluczały jego zdolność kredytową. Bezsprzonym było przy tym, iż strony wspólnie zajmowały lokal mieszkalny przy ul. (...). Piastowski i wspólnie, na mocy art. 206 k.c., korzystały z nieruchomości. Pozwany przeto nie kwestionował kwot wynikających

z zestawienia spłat dla (...) sp. z o.o. SKA, jak i opłat dzierżawnych za garaż, jak również nie kwestionował kwot zadłużenia spółdzielni, o czym zeznawała powódka. Powołani świadkowie nie wskazywali na okoliczności związane z marnotrawieniem uzyskiwanych kredytami kwot przez powódkę, konsekwentnie podnosząc, iż strony wspólnie zgromadzonym kapitałem gospodarowały.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom P. O. w tej części, jakiej świadczył, iż pozwany nie posiadał przerw w pracy. Oczywiście Sąd nie twierdzi, iż celowo podawał nieprawdę, jednakże brak korespondencji z pozostałym materiałem dowodowym, także o charakterze przedmiotowym, nie pozwalał na uznanie jego twierdzeń jako prawdziwych. Na uwadze Sąd miał także, iż jak sam świadek wskazał, wszelkie tezy artykułował jedynie z przekazu wiedzy od pozwanego. Zeznania pozwanego nie zasługiwały na wiarę w tej części w jakiej podawał, iż nie miał świadomości o zaciąganych kredytach, jak również nie miał wiedzy, na jakie potrzeby środki te były przeznaczone. Pozwany uczestniczył w zawarciu umowy z Bankiem (...) S.A. w W., wskazał,

iż zaciągnięto go na cele konsolidacyjne, stąd też nie sposób mówić o braku wiedzy

o zadłużeniach. Dokumentacja sprawy i zeznania świadka niewątpliwie wykazały, iż strony dokonywały spłat w spółdzielni, nabywały dobra materialne, w tym meble, samochód, czy garaż. Niewątpliwym jest zatem, iż uczestnicząc w nabywaniu tych dóbr pozwany musiał mieć – przy uwzględnieniu zarobków małżonków – świadomość o źródle pochodzenia tych kwot.

Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazała podstawy materialnoprawnej roszczenia, pozostając na opisie stanu faktycznego. Wynika z niego, że swoich roszczeń dochodziła na mocy art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 369 k.c. Pierwszy z tych przepisów stanowi, iż jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych. Art. 369 wskazuje natomiast, iż zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Źródło zobowiązania solidarnego odsyłającego na kanwie niniejszej sprawy do ustawy znajduje się w przepisie art. 30 § 1 k.r.o., który stanowi, iż oboje małżonkowie są odpowiedzialni solidarnie za zobowiązania zaciągnięte przez jednego z nich w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny.

Przepis art. 30 § 1 k.r.o. ustanawia regułę solidarnej odpowiedzialności obojga małżonków za zobowiązania zaciągnięte przez jedno z nich w sprawach wynikających

z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny. W świetle omawianego przepisu jedno

z małżonków, które nie dokonywało czynności prawnej z wierzycielem, jest dłużnikiem solidarnym obok swojego współmałżonka, mimo że samo nie jest stroną stosunku prawnego. Odpowiedzialność solidarna małżonków na podstawie art. 30 § 1 k.r.o. istnieje bez względu na pozostawanie lub niepozostawanie przez nich we wspólnym pożyciu. Norma ta zatem znajduje zastosowanie także do małżonków pozostających w separacji faktycznej (za J.St. Piąkowski, Solidarna odpowiedzialność..., s. 231; M. Sychowicz, w: Kodeks rodzinny..., komentarz do art. 30, nb 2; A. Lutkiewicz-Rucińska, w: Kodeks rodzinny..., komentarz do art. 30, nb 2). Zwykłe potrzeby rodziny to potrzeby usprawiedliwione, normalne, stałe lub powtarzające się, które dotyczą zapewnienia rodzinie mieszkania, wyżywienia, odzieży

i kulturalnych warunków życia, ochrony zdrowia poszczególnych członków rodziny, wychowania i kształcenia dzieci (J.St. Piąkowski, Solidarna odpowiedzialność..., s. 228; podobnie tenże (w:) System Prawa Rodzinnego i Opiekuńczego, s. 282–283; J. Gajda, Kodeks, 1999, s. 86; M. Sychowicz (w:) K. Piasecki (red.), Kodeks, 2006, s. 143).

Wobec powyższego koniecznym stała się ocena dóbr nabytych na skutek zaciągniętych zobowiązań. Powódka, argumentując zasadność regresu powoływała, iż środki te przeznaczano na zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny, w szczególności na remonty i zakup mebli, samochodu itp. Ustawodawca nie definiuje pojęcia zwykłych potrzeb rodziny, jednakże jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 22.09.1966r., I CR 544/66, *legalis*, przez zobowiązania zaciągnięte w sprawach wynikających z zaspokojenia zwykłych potrzeb rodziny należy rozumieć tylko te zobowiązania, które odnoszą się do normalnych, codziennych potrzeb rodziny, wymagających bezwzględnie zaspokojenia bez potrzeby podejmowania przez małżonków specjalnych decyzji. Wszelkie inne zobowiązania - zwłaszcza dotyczące większych zakupów ratalnych, nie dające się zakwalifikować pod pojęcie "zwykłych" potrzeb rodziny - zaciągnięte przez jednego małżonka nie rodzą odpowiedzialności solidarnej drugiego małżonka.

Pomimo odległości czasowej w/w rozstrzygnięcia, orzeczenie to jest w doktrynie powielane i aprobowane (por. komentarze do k.r.o. i k.c. pod redakcją Gniewek, Zieliński, Pietrzykowski, Gromek). Jego tezy także za swoje przyjmuje Sąd w niniejszym składzie.

Przyjęta w powyższym judykacie wykładnia art. 30 k.r.o. jednoznacznie wyklucza z jego hipotezy sytuacje zakupów przedmiotów o „użyteczności długofalowej” (np. pralki, lodówki), jak również przedmiotów nie polegających na zaspokojeniu potrzeb pierwszego rzędu. Oczywiście należy mieć na uwadze konkretny stan faktyczny, który na tle niniejszej sprawy nie wykazał, aby zaniechanie w/w zakupów rzutowało na egzystencjalną ujmę dla gospodarstwa domowego byłych już małżonków. Co więcej, jak się podnosi w literaturze przedmiotu nie mogą być uznane za zwykłe potrzeby rodziny wydatki o charakterze inwestycyjnym, np. wydatki na remont mieszkania (por. też J. Winiarz, J. Gajda, w: *Kodeks rodzinny...*, komentarz do art. 30, nb 12).

Jak natomiast wynika z w/w okoliczności faktycznych to przede wszystkim na cele remontowe i zakupów przedmiotów, mebli i gospodarstwa domowego przeznaczane były otrzymywane kwoty.

Ważąc na powyższe Sąd nie znalazł podstaw, dla których w zakres roszczenia regresowego zasadnym byłoby zaliczenie w/w nakładów. Nakłady te nie kwalifikowały się bowiem w treści pojęcia „zwykłych potrzeb rodziny”, przeto, co najistotniejsze, powódka nie wykazała dokładnych kwot, przeznaczonych czy to na remont, czy na pozostałe zakupy.

Na marginesie jedynie należy wskazać, iż Sąd zaniechał rozliczenia tychże kwot w sposób dokładny, z przeznaczeniem spłat na remont, zakup przedmiotów, czy spłatę innych zobowiązań. Są to bowiem kwestie budowane roszczeniem wynikającym z art. 45 k.r.o. Stanowi on, iż każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności (§1). Jak stanowi zaś § 2 tego przepisu, roszczenia te – jeżeli zostaną zgłoszone – rozpoznawane mogą być przy podziale majątku wspólnego, chyba, że dobro rodziny wymaga wcześniejszej interwencji organu jurysdykcyjnego. Ostatnia z tych okoliczności nie wystąpiła w niniejszej sprawie. Powódka się na nią nie powoływała. Sąd potrzeby takiej także i z urzędu nie dostrzegł. Stąd też wskazać należy, iż roszczenia tytułem wydatków poniesionych w trakcie trwania małżeństwa winny być rozstrzygane w postępowaniu podziałowym, co zarazem unicestwia kognicję Sądu w niniejszej sprawie. Strony wskazały, iż w posiadaniu zakupionych przedmiotów znajduje się powódka, zaś pojazd sprzedany został przez pozwanego, co uzasadnia dokonanie rozliczeń pomiędzy małżonkami, jednakże w postępowaniu nieprocesowym.

Powódka złożyła nadto żądanie regresowe w zakresie spłat zadłużenia w spółdzielni w łącznej kwocie 30.000 zł, zadłużenia w (...) Sp. z o.o. SKA w C. w kwocie 1.894,44 zł oraz użytkowania garażu w kwocie 280 zł. Przedłożyła na ten cel dokumentację – k. 27, zaś w zakresie rozliczeń ze spółdzielnią złożyła zeznania. Zarówno w/w dokumentacji, jak i zeznań powódki pozwany nie kwestionował. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż do 2014r. (fakt bezsporny) strony

zajmowały wspólnie mieszkanie przy ul. (...)(...)Zadłużenia te powstały zatem w czasie wspólnego zamieszkiwania stron w tym lokalu.

Zgodnie z art. 206 k.c., stosowanym odpowiednio do posiadaczy, każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Powyższe determinuje także wspólny udział

z obowiązkami związanymi z utrzymaniem rzeczy wspólnej. Nadto bezspornie w judykaturze przyjmuje się, że opłacanie należności związanych z korzystaniem z mieszkania zajmowanego przez małżonków jako najemców lub z tytułu posiadania spółdzielczego prawa do lokalu jest świadczeniem wynikającym z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny (orzeczenie SN z 29 października 1955 r., II CR. 633/54, LexPolonica nr 369365, OSN 1956, nr 4, poz. 102; wyrok SN z 21 września 1977 r., I CR 277/77, LexPolonica nr 321645 z glosą M. Wrzolek-Romańczuk, NP 1980, nr I, s. 160 i z komentarzem S. Dmowskiego, POP 1980, poz. 18; uchwała SN z 11 października 1995 r., III CZP 137/95, LexPolonica nr 307290, OSNC 1996, nr I, poz. 16). Także i w wyroku SN z 21.09.1977r., I CR 277/77, L., podniesiono, iż solidarna odpowiedzialność obojga małżonków za czynsz związany ze wspólnym zamieszkiwaniem w mieszkaniu spółdzielczym powstaje także w sytuacji, w której jedno z małżonków nie jest członkiem spółdzielni (zob. wyrok SN z 21 września 1977 r., I CR 277/77, L.pl nr (...)). Sytuacja taka miała miejsce w niniejszym stanie faktycznym, a Sąd w/w rozstrzygnięcia podziela. Zasadnym zatem było uznanie – wobec niekwestionowania przez pozwanego – żądań powódki w zakresie zwrotu połowy wartości uiszczonych zobowiązań tytułem opłat mieszkalnych, co uczyniła w łącznej kwocie 30.000 zł. Waząc na treść art. 206 k.c. zasadnym także było zaliczenie w poczet roszczeń powódki opłaty 1.894,44 zł i 280 zł tytułem opłat za garaż. Powódka dokonała w/w opłat już po ustaniu małżeństwa, zaś pozwany jako zobowiązany solidarnie winien zwrócić powódce połowę w/w kwot, tj. łącznie 16.087,22 zł.

Taką też kwotę Sąd punktem I wyroku zasądził, traktując pozostałe roszczenia jako niezasadne i punktem II wyroku w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Roszczenie odsetkowe znajduje zasadę w treści art. 481 § 1-2 k.c. w zw. art. 455 k.c. Pozwany potwierdził w zeznaniach odbiór pisma powódki, zaś datę spełnienia świadczenia oznaczano na dzień 20.05.2015r., co uzasadnia roszczenie odsetkowe od dnia następnego.

Powódka domagała się ogółem zasądzenia kwoty 44.908 zł, z czego zasądzono 16.087,22 zł, a zatem pozwany przegrał proces w 35,82%, w której to części należało zasądzić zwrot kosztów procesu na rzecz powódki. Powódka poniosła koszty w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 2.400 zł i 17 tytułem opłaty od pełnomocnictwa, co przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów daje kwotę 865,77 zł tytułem zwrotu dla powódki (art. 100 k.p.c.). Skutkiem tego orzeczono jak w punkcie III wyroku.

Z uwagi na fakt, iż powódka była zwolniona od kosztów sądowych, opłata 2.246 zł od pozwu została tymczasowo wydatkowana przez Skarb Państwa, stąd przy uwzględnieniu art. 100 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 u.k.s.c. zasądzić należało od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chojnicach kwotę 804,52 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (2.246 x 35,82%), co uczyniono orzekając jak w punkcie IV wyroku.